

Egészségügyi Alkalmazottak Lapja

A betegápolók, ápolónők, okl. bábák, fürdősök, masszörök, vizgyógykezelők, pedikűrözök, uszó-mesterek stb. fertőtlenítők, temetkezési alkalmazottak, kórházi segéd munkások és rokonszakmával foglalkozók hivatalos szaklapja.

A Szövetség hivatalos órái: reggel 9-től 12-ig, délután 3-tól 7 óráig. Díjtalanul közveit intézetek klinikák, kórházak, szanatóriumok és magánosok részére képzett személyzetet helyben és vidéken.

Megjelenik minden hó 1-én.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VII., Dohány-utca 74, I. 16. — Hirdetéseik felvételnek a legutányosabb árban. — Kéziratok vissza nem adának. — Telefon: József 122-24.

Szerkesztő:

Dr. RAJNAI BÉLA orvoselnök.

Felélő-szerkesztő: SZIEBEN F. JÓZSEF.

Előfizetési ár:

Egész évre	200 korona
Fél évre	100 „
Negyed évre	50 „
Egyes szám	20 „

Boldog uj esztendőt!

A magyar kereszténység ugynevezett sátoros ünnepei mindegyike bő alkalmat nyújt magasztos gondolatok fejtegetésére. Husvét a letiport Eszme feltámadásának, ujjászületésének, Pünkösd a Lélek megerősödésének, felszárnyalásának, Karácsony pedig Jézus megszületésének, tehát a kereszténység megváltó gondolatának szent emlékünnepe. Mindegyik sok felemelő érzelem és gondolat forrása, de ugy érzem, hogy az utóbbi leggazdagabb eszmei tartalommal.

Mi, akik immár közel két ezer év távolságából tekinthetünk vissza a bellehemi jászol megható jeleneteire a legenda finom ködén át szinte látni véljük ama szent éjszaka homályában a pogány korszak rossz szellemeinek tova rebbenését és a ház jámbor munkásainak egyszerű tanyáján a mécs pislákoló fényénél az új világot teremtő, az emberiséget nemesebbé, jobbá, boldogabbá varázsló keresztény Eszme megszületését, mely előtt hódolni királyok, bölcsek és pásztorok jöttek egyaránt...

Időszámításunk valóban nem ok nélkül veszi kezdetét e nagy jelentőségű eseménnyel, és habár az új esztendő első napja csak utána egy héttel köszönt is reánk, nem hagyhat bennünk kétséget az iránt, hogy Megváltónk születésének és az évforduló emlékünnepe egy jobb jövő hajnalhasadását jelenti számunkra.

Jobb jövő? Ez a kissé talán merésznek tetsző állítás percnyi megállásra készítet, ha elgondoljuk, hogy az a sok évforduló, mely ama nagy világesemény óta megmegujulva reánk virradt, talán nem is váltotta be mindig eme biztató ígéretet. Hiszen az a sok-sok csapás, mely az emberiséget egy-egy újabb év leforgása alatt érte, talán inkább súlyosabbá tette életünk terhét! De minélünk, gyarló embereknek ez a megállapítás csak látszólagos értékű és csak azoknak jelent igazságot, akik szűk látó körben figyelik meg az élet eseményeit, mint sajnós csak igen csekély kivétellel: mindannyiunk . . . Elfelejtjük, hogy a nagy Természet épen ugy, miként az emberiség és maga az egyes ember is a haladás, a folytonos fejlődés örök törvényeinek van alárendelve: ami a fejlődés útjában áll, ami rossz, ami gátat emel a haladás törvényeinek az előbb-utóbb elbukik és megmarad az életrevaló, az erős, a jó. Vajjon a kereszténység isteni Eszméje megszületése első pillanatától kezdve zavartalanul haladhatott-e előre végső

eredményében mégis csak győzedelmes utján? Nem kellett-e magának Isten fiának, kísértéseken, hallatlan szenvedéseken és megaláztatásokon keresztül megdicsőülése előtt a halálok halálával meghalnia? Biz' ez csak testi halál volt, melyen szellemileg igen-igen korlátozott gyilkosai ugyan örvendhetek, de ugyebár mi tudjuk, hogy ez örömmük, amely ru, amely gonosz öröm volt, oly nagy tévedést is rejtett magában.

Ne feledjük el tehát soha, hogy az Isteni Gondviselés utjai a mi gyarló lelki szemcink számára bizony igen sok esetben beláthatatlanok, megfejthetetlenek — de ha egy magasabb cél vagy eszme szempontjából avagy a mi „arasznyi létünk”-nél jóval hosszabb idő távlatából tudnánk megítélni a bennünket leverő, hitünket és reményeinket meg-megingató eseményeket, bizonyára mindig felismerhetnénk a haladás, a fejlődés: *a jobb jövőnek* jelenségeit, vagyis: hogy a rossz magában hordja a pusztulás csiráját és látszólagos diadala csak ideig-óráig tartó, — a gyarló helyét a jó foglalja el, sőt a jót is legyőzi a jobb. Ez így van, nemcsak a fajok kiválasztódásának elméletében — amit Darwin oly fényesen igazolt — de a szellemi és erkölcsi világban is, amit a népek, a tudományos haladás, egy-egy nagy eszme, a vallások pl. a kereszténység győzedelmesen hódító utjának igaz története mindennél ragyogóbban bizonyít.

De kissé messzire is jutottunk . . . A mi kis lapunk olvasóit bizonyára közelebből elérhető gondolatok inkább érdeklik. Vajjon mit várhatunk mi az új esztendőtől? Vajjon közelebb visz-e bennünket oly forrón óhajtott céljainkhoz: munkánk méltányosabb megbecsüléséhez, Otthonunkhoz, működésünk szigorú képesítéshez kötött államjogi biztosításához stb. stb.? Más feleletet a kérdésekre nem adhatok, mint azt, hogy tekintsünk mindig emelt fővel célunk felé, igyekezzünk mindig jobbakká, tökéletesebbekké lenni, győzzük le első sorban önmagunkban a rosszat a jóval és a jossal a jót és bizzunk abban megrendíthetetlen hittel, hogy ha a Gondviselés elérkezettnek látja majd az idejét, ugy győzedelmünk nem maradhat el!

Rajnai Béla dr.

Legjobb és legbiztosabb tőkebefektetés az „Otthon” részvény jegyzése! Jegyezze mielőbb részvényt!

Újévi üdvözlét!

Az újévi jókívánság rendesen sablón. Az se veszi komolyan aki mondja, az se akinek mondják. Szeretném, ha néhány sornyi jókívánságomat komolyan vennék tisztelt olyasóink.

Mint az egészségügyi alkalmazottak szövetségének ez idő szerinti elnöke, első sorban azt kívánom összes tagjainknak, hogy ebben az évben nagyobb lépéssel haladjanak előre anyagi helyzetük javulása útján. A megélhetés, a szükséges kiadásokkal jobb arányba jusson a fizetésük, hogy ne legyenek kénytelenek borraivalóra s mellékkeresetre utalva tengeni az életüket. Olyan magas legyen a fizetésük, hogy hivatásnak tekinthessék alkalmazásukat s hosszú ideig maradhassanak meg helyükön. Ne csak ruházkodni tudjanak belőle, hanem öreg napjaikra is föltre tudjanak tenni néhány garast.

Kívánom, hogy nagyobb megbecsülésben legyen részük, mint néhol részesültek. Sok helyen megbecsülik nehéz munkájukat, de sajnos nem mindenütt. Még mindig elég nagy azoknak a száma, akik annak a krisztusi tanításnak elfogadásától, hogy mindnyájan testvérek vagyunk — nagyon messze állnak. Még mindig akad elég sok különféle címekben bővelkedő, akit elfoglaltá tesz a hatalom, aki mint előljáró csak azt tartja szem előtt, hogy neki még brutális eszközökkel is „rendet kell teremtenie“, „fegyelmet kell tartania“, de nem gondol arra, hogy az igazságosságának — különösen a keresztény irányzat idején — szeretettel kell párosulnia, s az a jó előljáró, aki büszkeségtől, gögőtől, elfogultságtól menten megértéssel, jóakarattal és sok elnézéssel, türelemmel viselkedik az alája rendelték szemben, tiszteli a munkás emberi méltóságát. Kívánom, hogy előljáróik ne feledkezzenek meg soha Förster következő sorairól: „Az osztályharc elkeseredettsége elsősorban nem is a nyomoruságos gazdasági állapotból meríti tápiálékát, hanem a gögös urhatnamságból és a magasabb osztályok képviselőinek pöffeszkedéséből“. Legyen ebben az évben annyi megértésben s megbecsülésben részük, amennyit nemes, magasztos munkájuk megérdemel.

Kívánom, hogy nagyobb lelkesedéssel karolják fel szakszervezetük ügyét. Értsen meg minden egészségügyi alkalmazott, hogy a saját ügyéről van szó. Akkor fog csak megjavulni a helyzetük, ha naggyá, erőssé, hatalmassá lesz kiépitve; sok taggal — minden egészségügyi alkalmazottnak benne kellene lennie — nagy összetartással, egy akarattal, teljes szolidaritással. Csak az erős szakszervezet tudja megvédeni érdekeiket, csak az léphet fel sulyal és tekintéllyel ügyeikben. Az olyan szakszervezet, amelynek csak néhány száz tagja van, s az se tart össze *csak kérhet*, az amelyik az összes alkalmazottakat egyesíti — *követelhet*. Amíg a munkásság meg nem érti, hogy az egységes állásfoglalás milyen óriási hatalmat jelent, amíg nem tömörül egységesen a szakszervezetben, addig *mostoha lesz a sorsa*. A szakszervezeti vezető olyan sulyal tud fellépni, amilyen sulyt a szakszervezet ad, s olyan eredményt tud csak kiküzdeni amelyet a mögötte álló tömeg biztosít. Ne sajnálja tehát senki azt a néhány koronányi tagsági díjat; önmagának adja, a saját jövőjét biztosítja vele, a saját jobb sorsának előmozdítására áldoz. Nálunk a tagságidő nem araváló, hogy a szakszervezeti vezetőknél busás jövedelmet biztosítson — nekünk egyetlen fillér hasznunk vagy jövedelmünk sincs a szakszervezetből — hanem arra, hogy a szakszervezeti helyiség, a telefon, a szaklap, az alkalmazottak fizetése, s egyéb okvetlen szükséges kiadás biztosíttassék. Támogassák minden erejükkel szakszervezetüket az új esztendőben,

legyenek lelkes keresztényszocialisták, lelkes tagjai az egészségügyi alkalmazottak szakszervezetének!

Őszintén kívánom összes tagjainknak, hogy nehéz anyagi helyzetük dacára lelkiismeretesen, jókedvvel, szorgalommal, becsülettel végezzék nehéz, felelősségteljes munkájukat. Mi keresztényszocialisták nem vagyunk a folytonos követelődzés emberei, mi becsületes fizetést kérünk, de kell, hogy egyuttal becsületes munkát is nyujtsunk. Jelmondatunk: „aki nem dolgozik ne is egyék“ egyuttal azt is jelenti: akinek pedig van enivalója, az dolgozzon is meg érte“. Reméljük, hogy végre ebben az évben megoldódik a képesítés kérdése, ez sokat lendít majd az egészségügyi alkalmazottak helyzetén, mert kizárja a kórházakból azokat, akik tisztességes munka nélkül, hozzáértés nélkül, rátermettség nélkül töltik be most a helyüket a kórházakban. Ép az ilyen miatt sajnos a legutóbbi időben is sok támadásban részesültek az egészségügyi alkalmazottak. Általában mondhatom az ápoló személyzet rossz híreket örvend. Feltétlenül szükséges, hogy kiküszöböljük a hibákat, s az ápoló személyzet jó hírét visszaállítsuk. A szakszervezet is eredményesebben működhet majd, ha minden egyes betegápoló lelkiismeretesen teljesíti kötelességét. Adjon a Mindenható összes tagjainknak munkakedvet, szerencsét, lelki békét, megelégedést! Fordítsa ránk jószág tekintetét, adjon szerencsésebb, boldogabb, jobb esztendőt, mint az elmúlt volt.

A magam részéről megígérem, hogy továbbra is teljes erőmből támogatni fogom összes jogos követeléseiket. Az elmúlt évben sok kellemetlenségben volt részem a szakszervezet miatt, ez nem veszi el kedvemet a további — bizony sokszor háládatlan — munkától. Évről-évre mégis csak terjed a szociális gondolat, s bár küzdelmek árán, de egyszer mégis csak eljön az az idő, amikor boldog lesz majd az új esztendő!

Krizs Árpád dr.

Pedikür-ipar.

A sokféle ipari foglalkozások között még mindig vannak olyan munkakörök, amelyeknek hovatartozandóságát még nem szabályozták és homályt fed, meri az illetékes tényszók, kiknek hatáskörébe tartozik ennek eldöntése, ezen munka elvégzésére nem vettek maguknak elég időt. Minket szorosan a saját foglalkozási águnk érdekel közvetlenül. A fürdő- vagy pedikür-ipar.

Hogy ez tulajdonképpen ipari foglalkozás-e vagy nem, hogy egészségügyi jellege van, az elvitathatalan, azonban mint ilyen hova van besorozva, erre még ezidőszent kellő felvilágosítást nem tudunk kapni. Az elmúlt évben is meg volt szövetségünk hiva az Iparkamarának egy tárgyalására, melyen a pedikür-foglalkozásnak vasárnapon át való végzésének szükségességét vitálták meg.

A kereskedelmi miniszter 80 207—922. számú rendelete Debrecen város területén szabályozta a borbély-, fodrász- és rokonipari szakmák vasárnap és Szent Iván-napi szünetelését, mely alkalommal a pedikür-foglalkozást is az iparok sorába vette fel. Sajnos, azonban a rendelkezés a pedikür-munkának a végzésére nézve igen antiszociális a rendelkezés, mert a pedikür-munkára még a vasárnap délutánt sem veszi munkaszünetnek a fürdőket.

Azonban a lényeg az, hogy ha már a kereskedelmi miniszter rendelkezésében elismeri és az ipari foglalkozásokba veszi fel a pedikür-munkát, nem

tudjuk megérteni, miért késik a képesítésünk ügye és miért nem tiltják már végre el azt a mérhetetlen fürdős-gyártást, mely ma oly nagy mérveket ölt?

Tudomásunk szerint minden szakminiszterium, balneologiai intézet, egészségügyi tanács és legutóbb a fürdőügyi bizottság is foglalkozott e kérdéssel, sajnos, azonban megoldást még mindig nem nyert. Pedig e szakma munkásai legkevésbébbé érdemlik meg e mosoha bánásmódot, mert megbizhatóság szempontjából bebizonyították, hogy keresztényi és nemzeti szempontból ugy a multban, mint a jelenben is kifogás alá nem eshetnek.

Most, amidőn az új esztendő küszöbén állunk, azzal a kéréssel fordulok az összes kartársaim és kartársnőim nevében az illetékes hatóságokhoz, valamint a népjóléti miniszter urhoz, hogy a sokat hangzatosított ígéreteket váltásák be és kössék képesítéshez e szakmát.

Egyes munkaadóinknál, kiknél az ellenséges indulat jeleit észlellük, szüntessék ezt meg, mert mi mindenkor becsületes munkásai akarunk e szakmának maradni. Ugyanezt kérjük azoktól is, kik sorainkból emelkedtek ki magasabb állásokra. Ne használják fel kimagasló helyzetüket hatalmi vágyaik kielégítésére, mert ez csak elkeseredést szülhet és a munka rendes menetét zavarhatná meg.

Nagy Pál, a fürdős szakoszt. elnöke.

Csizmatisztítás és testápolás.

Nagyon furcsán hangzik, ha a csizmatisztítást a testápolás mellé írjuk és sokan olvasóink közül nem tudnák önmaguktól a dolog lényegét megérteni, ha azt ki nem magyaráznánk. Sorainkkal azt akarjuk szolgálni, hogy megvilágítsuk, mennyire lebecsülük hazánkban a testápolás szakszerű kezelését. Mennyire felette áll az üzleti érdek a közegészségügy érdekének és mennyire alá becslük a szakavatott fürdősnek egy befeleg testen végzett munkáját.

Mint tudjuk, a jobb módban élők, ma már ritkán tisztítják vagy tisztíttatják odahaza a cipőjüket. Vagy az utcán végeztetik ezt a munkát, vagy ha fürdőben vannak, ugy az alatt az idő alatt, míg megfürödnek és a testük ápolását (tyukszemvágást, masszírozást) elvégeztetik, addig a cipőtisztítást is elvégzik. És itt a dolog csattanója. Míg a cipőtisztítást a fürdő által olcsó munkabérért alkalmazott 14—15 éves fiu végzi el, a fürdő egy pár csizma után 80 koronát, egy pár cipőtisztítás után 50—60 koronát számít fel. A fürdősnek, a ki a testápolás szakszerű elvégzéséért megszenvedett és áldozatot is hozott, egy vendég masszálásáért, mi sok esetben a vendég kívánságára több mint egy fél órát is eltart, mely idő alatt az erejének javát is oda kell adni, nem szabad többet kérni, mint 20 esetleg 30 koronát. És ez mind azért van, mert ez a kezelési díj nem a fürdőt, hanem az érte megszenvedő fürdöst vagy fürdősőt illeti meg.

Ez csak egy sérelem a sok közül, mely minden fürdöst és fürdősőt megaláz. És ha nem volna számtalan ily sérelmünk, ennek az egynek az alapján is kötelességünk volna sziklaszilárdan a szervezetünkbe iömörölni, hogy a fürdős szakmának több elismerést és méltányosabb megbecsülést érdemeljünk ki.

Nem szabad megnyugodnunk addig, míg a képesítésünk ügye megoldást nem nyer, ezt pedig csak ugy érhetjük el, ha összefogunk és együttesen küzdünk érte.

Kövessük a nemes példát!

Szövetségünk főtitkárának címezve az alábbi levél érkezett, melyet teljes szövegével adunk le azon célból, hogy sok követőre akadjon, mert közös ügyünkről van szó és mindannyiunk érdeke, hogy mielőbb megvalósuljon.

Igen tisztelt Főtitkár ur!

Amint kedves szaklapunkban olvastam, a villamosvasuti alkalmazottak már abban a szerencsés helyzetben vannak, hogy felszentelt zászlójuk alá sorakozhatnak. Fájó szívvel gondolok vissza arra az időre, amikor az átkozott vörös uralom minket ettől is megfosztott. De mivel az emberben él a hit és a remény, fölébredt szívemben a vágy, hogy kezdjük meg újból a gyűjtést a zászlóalapra. Tudom, nagyon nehéz viszonyokat élünk, de egy kis jóakarattal és jóindulattal, hozzá kérve Isten segítségét, remélem, teljesülni fog vágyam, hogy azt meg is valósíthatjuk, amit énekelünk, hogy: „Ézt a zászlót el soh' se hagyom“. Ha kedves testvéreim ezt a vágyat át fogják érezni ugy, mint én, akkor biztos vagyok benne, hogy szent ügyünk sikerrel fog járni. Az itt mellékelt 1000 koronát zászló-alapra vagyok bátor beküldeni.

Maradok kartársi üdvözléttel

Üjhelyi Rezsőné
szül. Bell Vilma.

Nem üres szavak csillognak ki e levélke soráiból, mert a beküldött 1000 korona a komoly felek bizonyítéka. Kövessük a példát és a vágy egy éven belül valóra is válhat.

Hirek.

T. előfizetőinkhez és tagjainkhoz!

Az elmúlt év súlyos megpróbáltatást és terhet mért szövetségünkre. A gazdasági válság, mely nemcsak egyes egyénekkel, hanem minden intézményt sújtott, nem kímélte meg szövetségünket sem.

Minden ami egy szövetség fentartásához szükséges, óriási ugrásokkal emelkedett. Azonban mindennél legérezhetőbben lapunk előállítási költségeinél jelentkezett a drágulás. Minden hónappal egy újabb magasabbnál magasabb emelkedés következett, mely a szövetség pénztárált súlyos megpróbáltatásnak tette ki.

Mindazok, akik megtudják érteni, hogy mit jelent a mi kis lapocskánk nekünk — amely az összes egészségügyi alkalmazottak fájó sebeit, sérelmeit és óhajait tárja fel, amely összekötő kapocs a távol vidékeken szenvedő testvéreinkkel — meg fogják érteni, hogy a szövetség miért hozta azt az óriási áldozatot, hogy a lapot életben tartsa.

Azonban nemcsak azért volt fontos és kedves a lapunk, mert a felemlített kérdéseket állandóan felszínen tartotta, hanem fontos volt és ma még inkább az, hogy legyen egy lapunk, mely oklaxson, szaktudásunkat mélyítse. Mielőtt akarunk lenni hívatásunkra és hogy ezt kiérdemeljük, szaktudásunk fejlesztésével is fokozzuk. E célra is szolgál a mi lapunk.

Amidőn az új éven szeretett lapunkat kisebb formában kapiák kézhez, ez nem azért van, mert soknak tartjuk amit nyújtott. Tesszük ezt azon kényszerítő körülmény következtében, mely a nyomdai költségek óriási emelkedése miatt előállott. Elment a szövetség az áldozatok végső hátláráig. Azt akarjuk, hogy a lapunk továbbra is éljen. Ez a szempont vezetett benünket akkor, midőn a lap előállítási költségeinél takarékosagra szorítkoztva lapunkat, amíg a költségek nem csökkennek, kisebb terjedelemben jelentetjük meg.

Egyben tudatjuk t. tagjársainkkal, hogy 1923 január elsejével új előfizetést nyitunk és kérünk mindenkit, ajánljon a lapunk érdekében, szerezzen legalább is egy új előfizetőt.

Ha mindenki megteszi a lapunkkal szemben is a kötelességet, ezzel a szövetség vezetőségének nyújt segítséget és lehetővé teszi azt, hogy lapunk mielőbb eredeti formájában jelenhet meg.

Az „**Othlon**“-unkra a következő jegyzések érkeztek be: Görög Ferenc (500) 15.000 K, Deák Mária (166) 4980 K, Balássy Elemérné, Anfal Amália (33) 900 K, Simon Sándorné (20) 600 K, Fürst Gizella (14) 420 K, Herll Róza, Antal Zoltánné és Szarka Teréz (10) 300 K, Erdy Irén (7) 210 K, Kovács Józsefné (6) 180 K, Suba Imréné, König Józsefné, ifj. Szabó Ilona (5) 150 K, Tóth Gyula (3) 90K és Botha Józsefné (1) 30 K. — Az „**Othlon**“ alapra adományoztak: Exner Adolfiné 100 K, Reisz Jenő 450 K, Imre Jánosné 200 K, Iványi Gizella 40 K, Gál Karola és Simon Sándorné 300—300 K, Szarka Teréz 200 K, N. N. 50 K, Glovóc Etel 100 K, Antal Zoltánné 30 K, N. N. 15 K, Schwarcz Izrael 300 K, Gaál Sándor 100 K, Winkler Borbála és Nyegrai Ilona 50 K—K-át. — Az új évben ne legyen egy kartárs és kartársnő sem, aki a létesítendő „**Othlon**“-unkról megfeledezne. Január havában mindenki tehetségéhez mérten jegyezzen egynehány részvényt. A részvény ára 30 K.

Bucsuestély. Szövetségünk 1922 december 16-án az állásától megvált **Deák Mária** titkárnő tiszteletére bucsuünnepélyt rendezett, mely alkalommal a tagok nagy száma megtöltötte a szövetség összes helyiségét. Az ünnepélyt megelőzően az „**Othlon**“ asztaltársaság tartotta kifizetését, melynek 47 tagja volt. Az 50 héten át megtakarított összeg meghaladta a 76.000 koronát, melyet szép osztalékkal kapott meg minden pontosan végigfizető tagja az asztaltársaságnak. A kifizetés után **Szieben József** főtitkár megható beszéd keretében méltatta a távozó titkárnő 7 évi működését, valamint azt a szívós kitartását, melyet a kommun kitérőse alkalmával az egyesülettel szemben tanúsított és a tagok szeretete, ragaszkodása jeléül átadta az ajándéktárgyakat, melyeket közös adakozásból vettek. **Deák Mária** megköszönte az ajándékokat és meleg szeretettel, melyben részesítették, ígéretet tett, hogy többször személyesen meg fog jelenni és kérte, hogy a szövetség jelenlegi főtitkárát nehéz munkájában szeretettel támogassák. Ezután kimondták az „**Othlon**“ asztaltársaság újabb megalakulását, melynek befizetési napjait minden hét szerda estéjének 7—8 órájában határozták meg.

Köszönet nyilvánítás. Kedves testvéreim! Ezuton mondom köszönetet kedvességükért és azokért a szép dolgokért, amelyekkel megleptek. Fogadják hálás köszönetem. Kérem tartsanak meg jó emlékkükben, mint én önöket és tartsanak össze, mert összetartásban az erő

Deák Mária.

Művészestély. Szövetségünk 1923. január 13. szombaton, 8 órai kezdettel a Szent Gellért-fürdő nagy halljában nagy művészestélyt rendez, táncpalatya egybekötve a szaklapunk alapja javára. Az estélyen a főváros közismert művészei és művésznői fognak közreműködni. Személyjegy 120 korona, családjegy (3 személyre) 300 kor. Jegyeket a százas bizottság tagjainál, a klinikákban, kórházakban és fürdőkben a megbízottaknál, valamint a szövetség titkárságánál, VII., Dohány-u. 74. I. em. 16. szám alatt lehet előre váltani. Szaklapunk érdekében mindenki váltsa meg a jegyet, vegyen részt az estélyen és agitáljon ismerősei körében, hogy az ünnepély fényes sikerével biztosítsuk kis lapunk életképességét. Kik a rendezésben részt óhajtanak még venni, jelentsék ezt be a szövetség titkárságánál.

Könyvadomány. Szövetségünk könyvtára részére több igen értékes könyvet adományozott Báló Mária ápolónő. Ezuton mondunk a könyvekért hálás köszönetet.

Sajtóalapra adományoztak: Dávid György 100 K, Stadler Margit 50 K, Alacs Jolán 37 K, Szele József, N. N., Fehér József 20—20 K, N. N. 15 K, Láposi Zsuzsa 14 K, Kiss Erzsébet 362 K-át. — A **Betegápolónők egyesülete** részére Waschina Józsefné 640 K, Balogh László 150 K-át adományozott.

Fürdőseinkhez. A fürdős szakosztályunk vezetőse azon kérelemmel fordul a t. kartársakhoz és kartársnőkhöz, ha esetleg tudomással bírnak a régi fürdős szakszervezet buiorairól, mit a kommun alatt elraboltak, jelentsék azt be a vezetőségünknek. A fürdős szakosztályunk hivatalos óráit minden héten szerdán este 7-től fél 9 óráig tartja, VII., Dohány-utca 74. I. em. 16. sz. a.

Szövetségünk választmányi ülése. Szövetségünk december 14-én csütörtökön este tartotta rendes havi választmányi ülést, melyet **dr. Krizs Árpád** szöv. elnök nyitott meg. **Válfy Ferenc** a jegyzőkönyvet olvasta fel, melyet **Nagy Pál** és többek módosító felszólalása után a választmány tudomásul vett. **Szieben József** főtitkár a fővárosi közkórházak alkalmazottainak késedelmes fizetés rendezését tette szóvá. Ennek megvitatása után a képesítés ügyével foglalkozott, majd a szaklap kérdésért terjesztette elő. Mind a három tárgyhöz **Dicsi János, Nagy Pál, Madari Sándor, Somogyi Anna, Punyi János, Gila Ferenc, Görög Ferenc** és még többen szóltak hozzá. A fizetésrendezés ügyében utasította a választmány **Szieben József** főtitkár, hogy keresse meg a főváros tanácsát és sürgesse meg annak kifizetését december 1-ére visszamenőleg. **Dr. Krizs Árpád** szöv. elnököt megbizta, hogy a képesítés ügyében keresse meg a népjóléti minisztert. Ha ezen ismételt megkeresés sem járna eredménnyel, úgy legközelebb a nemzetgyűlésen egyik képviselőnkkel interpelláltassuk meg a minisztert. A szaklap ügyének elintézését a választmány továbbra is **Szieben József** főtitkár bízta. **Szele József** főpenztáros terjesztette elő ezután a pénztári jelentést, melyet a választmány tudomásul vett. Ezután **Nagy Pál** a szövetség pénztárának és a tagok gyarapítására nézve tett indítványt. E célra a választmány egy szűkebb bizottságot választott. A szaklap előfizetőinek gyarapítására **Dicsi János** indítványt terjesztett elő, melyet a választmány elfogadott. Majd több kisebb ügy elintézése után **dr. Krizs Árpád** ujévi üdvözlölete után az ülés befejezést nyert.

Halálozás. Szövetségünk egy régi tagja **Antosi Pálné** fürdősnő, ki a Kerületi Munkás Betegsegélyző Pénztárnak volt 25 éves alkalmazottja, 47 éves korában szélhűdés következtében elhunyt. 25 éves jubileumát a pénztár február havában készült megünnepelni. Temetése 1922. december 24-én, d. u. 2 órakor volt, melyen a pénztár gondnokán és több fiztisviselőjén kívül a szövetség tagjai is szép számmal vettek részt. Emlékét kegyelettel őrizzük.

Szerkesztői üzenetek.

Debreczeni klinika. Ezuton tudaljuk t. taglársnőinkkel, hogy a memorandumot megkaptuk és úgy az önök, valamint az összes fővárosi és vidéki klinikákon alkalmazott ápolók és ápolónők ügyében olyan értelemben tettük meg a lépéseket, mint ahogyan az a memorandumban le van fektetve. Örvendünk annak, hogy azok, akik eddig nem voltak tagjai a szövetségünknek, jobb belátásra jutottak és belátják, hogy a szövetség az ő menstváruk is. Üdvözöljük körünkben, mint új harcosokat. — **Versíróinknak.** Lapunk kis terjedelme miatt, kérjük a jövőben inkább szakmánkat érdeklő dolgokat írni. A verseket nem közölhetjük.

Kiadótulajdonos: **Szieben F. József.**